

נפרדים משושי קרופרו

שושי, שושנה, נולדה בנובמבר 1951 בבאר שבע, להוריה עליזה ואהרון.

לכפר הנשיא הגיעה בינואר 1981, מתולתלת ומלאת רצון, ושנה לאחר מכן התקבלה לחברות. ראתה עצמה כחלוצה, שגם אם לא זכתה לקחת חלק בהקמת הקיבוץ מראשיתו, ברצונה לתרום ככל יכולתה.

בתחילה עבדה בחדר האוכל ובמטבח, כולל "בישול דיאטה" עם אביבה בן-חיים, לאחר מכן בפעוטון, ואח"כ במזכירות הטכנית.

כתבה בחן חוויות ומחשבות ממקומות העבודה, ופרסמה ב"דברי". גם כשדברים עוררו בה כעס ותסכול, ידעה לבטא אותם בקורקטיות ואפילו בהומור.

שושנה הייתה מרכזת ועדת תרבות וחגים, תקופה ארוכה. בין שאר החגיגות שיזמה, הייתה מסיבת הטלפון, ביולי 1985, כאשר חגגנו רגע היסטורי – התקנת מכשירי טלפון בבתי החברים. שנים השקיעה מרץ, יצירתיות, ורצון טוב בתרבות ובחגים, יחד עם דליה בוסקילה.

היא יזמה חוג לשומרי משקל, ואהבה לאפות, הן לסובלים מסוכרת והן לאחרים.

לימים הכירה שושנה את מוטי שגב, ובפברואר 1991 ילדה את נעם – שמחת חייה. נעם הייתה בכיתת "כרמל", וכיום היא אשה נשואה, וזיכתה את שושנה בנכד אהוב ויקר – אליה בן השנתיים.

נועם והנכד האירו את ימיה שהיו לא קלים. בגיל צעיר יחסית היא איבדה את אחיה, אביה, ואחותיה. אך תמיד כששוחחנו על נועם, ולאחרונה על הנכד הקטן, התמלאו פניה באור ובאושר.

מ-1993 שושנה עבדה כעו"סית במחלקת הרווחה במועצה האזורית, ליוותה קיבוצים וכן ריכזה במסירות ובכישרון את מדור היחידים. הקימה פורום לאמהות חד-הוריות, ויזמה אירועים, הרצאות וטיולים ליחידים. היא לחמה נגד אלימות במשפחה וקידמה את מעמד האשה, נושא שהיה יקר לליבה, וקיוותה ללמוד לתואר שני בתחום.

ב-2004 פתחה שושנה קליניקה בקיבוץ, וטיפלה בלקוחותיה במגוון כלים שלמדה בעניין ובסקרנות: טיפול הוליסטי, רפלקסולוגיה, נומרולוגיה, רייקי, טארוט, וכמובן מנסיונה עו"ס.

שנים נאבקה שושנה במחלת הסוכרת, עם נסיעות מתישות לטיפולי דיאליזה. היא הלכה ואיבדה את הראיה, נחלשה מאוד, עד שנזקקה לעזרה מלאה, וסומיה נכנסה לטפל בה, כמיטב יכולתה. שלב זה היה לא קל לשושנה.

לאורך השנים הייתה אשפית בפתרון תשבצים. ממש עד לאחרונה הייתה באה, עם סומיה, למפגש, ופותרת תשבצים בעזרת עין-יה, או מתנדבי המכינה. במפגש נהנתה מחברה חמה, התעמלות (ככל שיכלה), שיחות ואווירה מחבקת.

צוות המרפאה והרווחה ליווה אותה בשנים האחרונות במסירות רבה.

מותה בא לנו בהפתעה. וכעת שוש נחה סוף סוף בשלווה.

נעם והמשפחה, מוטי – כולנו משתתפים בצערכם - צערנו.

שושנה - יהי זכרך ברוך.

רחל גינת